

Hồi 29

Thanh Long Bảo Cam Đường Trúng Độc

Cam Đường cảm thấy toàn thân nóng như lửa, đầu óc mơ màng, rồi một thứ cảm giác vô hình rung động làm cho chàng choáng váng, tưởng chừng như trời đất quay cuồng, mắt nảy đom đóm.

Tấm thân mềm mại nóng bỏng lúc này đã phát hiện một ma lực ghê gớm. Bầu máu nóng chàng sôi lên sùng sục, huyết mạch căng thẳng cơ hồ làm chàng phát điên. Trí sáng suốt sắp bị lửa dục đốt cháy làm cho tiêu ma.

Giữa lúc nguy cơ tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc thì Vệ Viên Viên tựa hồ quả bóng xì hơi. Nàng buông hai tay ra, người nàng mềm nhũn nằm lăn dưới đất.

Thế là hành động điên cuồng của Vệ Viên Viên chấm dứt một cách đột ngột, bất ngờ.

Cam Đường tựa hồ như kẻ sắp chết đuối đột nhiên vào được đến bờ. Chàng đứng phắt dậy lau mồ hôi, đưa mắt nhìn vào người Vệ Viên Viên.

Vừa nhìn thấy chàng đã kinh hồn bạt vía, mình nổi gai ốc. Tai mắt mũi miệng nàng ứa máu tươi. Da mặt tím lại, toàn thân run bần bật. Trông nàng hiện giờ còn ghê gớm hơn là nhìn thấy quỷ sứ.

Cam Đường, một tay võ công quán thế, đành chịu bó tay không biết làm thế nào. Chàng sức nhớ tới Bách Độc Công Tử lúc bỏ đi còn nói một câu “trong vòng một giờ y chưa chết được đâu...” Chàng tự hỏi:

- Hay là nàng sắp chết đến nơi rồi?

Nghĩ tới đây chàng lại run sợ.

Vệ Viên Viên dẫy đành dạch một lúc rồi nằm yên không nhúc nhích nữa.

Cam Đường lông tóc đứng dựng cả lên, vội đưa tay ra sờ huyết mạch rồi vẻ mặt buồn rầu. Chàng thở dài nói:

- Đau đớn cho con người bạc mệnh! Nàng kết liễu cuộc đời rồi.

Vệ Viên Viên đã tắt thở. Cái chết của nàng thật là thảm tuyệt nhân hoàn.

Cam Đường nghiêng răng giậm chân hần học nói một mình:

- Ta không giết được Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ thì thế chẳng làm người nữa.

Nào bí mật về Tây Môn Tố Vân! Nào bí mật về Bạch Bào quái nhân! Nào bí mật về Khí Trần nữ ni! Nào bí mật về Vệ Võ Hùng thay hình đổi dạng để xuất hiện trên chốn giang hồ!... Bao nhiêu điều bí mật Cam Đường chưa có cách nào phanh phui ra được.

Thanh Long Bảo vì một ả Trần Ngọc Chi mà bị Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ hạ độc thủ. Toàn bảo bị mất mạng, trừ một mình thiếu bảo chúa Vệ Võ Hùng hành tung bí mật, còn không một ai thoát chết.

Cam Đường nghĩ tới không khỏi thương tâm. Thực ra Thanh Long Bảo đối với chàng không có thù hận gì.

Chàng tưởng lầm Trần Ngọc Chi là Tây Môn Tố Vân nên tìm đến đây để báo thù cho nàng. Không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Chàng lẩm bẩm:

- Tây Môn Tố Vân gả cho Vệ Võ Hùng là một sự hiển nhiên mà sao lại biến thành Trần Ngọc Chi? Tây Môn Tố Vân đi đâu? Điều bí mật này nếu không tìm được đích thân Vệ Võ Hùng thì e rằng không còn cách nào khám phá ra được.

Giữa lúc ấy bên ngoài tịnh xá có tiếng động rất nhỏ. Cam Đường kinh hãi hỏi vọng ra:

- Ai?

Bên ngoài có tiếng đáp lại:

- Lão phu là Thạch Thiên Ngang.

Cam Đường rút then mở cửa, lạng người ra ngoài.

Dưới cửa sổ một lão già áo vải đầy vẻ bi thảm hoảng hồn đứng đó. Chàng cất tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

- Lão phu là Thạch Thiên Ngang, không phải là người võ lâm.

- Ủa! Lão trượng ở đâu đến đây?

- Lão phu ở dãy nhà mé tây trong bảo.

- Sao lão trượng lại không mắc phải tay độc thủ?

- Hỡi ơi! Sống chết đã có số mạng. Chắc là lão phu chưa tới ngày tận số.

- Sao lão trượng lại thoát chết?

- Vì lão phu không biết võ nghệ. Lúc xảy ra tai họa vội chui vào ẩn ở trong hòn non bộ. Không ngờ thế mà thoát nạn.

- Sự việc xảy ra thế nào chắc lão trượng nhìn rõ hết?

- Đúng rồi! Họa phúc vốn không phải tự nhiên mà đến, đều do người ta đón. Vì thế mà có câu “Trời gieo tai vạ còn có thể tránh thoát, chứ người làm nên tội thì còn sống làm sao được”?

Cam Đường động tâm hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo lão trượng mấy câu được chăng?

- Điều gì mà lão trượng biết xin nói thực hết.

- Bảo chúa đây có mấy vị công tử?

- Chỉ một mình Vệ Võ Hùng mà thôi.
- Tại hạ nghe người ta nói Thanh Long Bảo và Ngọc Diệp Bảo đã cùng nhau kết duyên tần tấn?

- Quả có việc ấy.
- Theo chỗ tại hạ biết thì thiếu phu nhân quý bảo lại là tiểu thư Trần Ngọc Chi, con gái Thiên Long bang chúa.

Thạch Thiên Ngang kinh ngạc nhìn Cam Đường một lúc rồi hỏi lại:

- Phải chăng tiểu ca vì ôm mối bất bình mà đến đây?

Cam Đường gượng cười đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên đến đây.
- Lão phu biết xưng hô tiểu ca cách nào đây?
- Bạn hữu giang hồ... kêu tại hạ bằng “khách qua đường”.
- Cái đó không phải là đúng danh hiệu.
- Lão trượng đã không phải người trong võ lâm thì hà tất hỏi kỹ làm chi.
- Phải rồi! Phải rồi! Lão phu chỉ có tính hiếu kỳ mà thôi. Coi tiểu ca tướng mạo bất phàm, hẳn cũng xuất thân từ một danh môn?

- Chả có gì đáng kể đâu.

Thạch Thiên Ngang miệng cười tít toét vẫn tiếp tục hỏi:

- Lão phu thấy tiểu ca chẳng coi độc công của Bách Độc tiểu tử vào đâu, chắc là phải có pháp thuật?

- Pháp thuật ư? Ha ha! Trên thế gian làm gì có pháp thuật? Đó là người giang hồ bị đời mà thôi.

- Thế thì làm sao tiểu ca lại không sợ?

- Tại hạ trông cậy vào đơn dược mà thôi.

- Ủa! Trong thiên hạ sao có thứ diệu dược đến thế? Bây giờ lão phu mới nghe thấy là lần đầu. Giả tử tiểu ca lại sớm một chút thì có thể vãn hồi được kiếp nạn cho tề bảo. Hỡi ơi! Thế mới hay thiên số nan đào.

Cam Đường không muốn nói chuyện dài dòng vô vị, liền hỏi ngay:

- Tại hạ muốn biết việc thiếu phu nhân.

Thạch Thiên Ngang chớp mắt vài cái rồi nói:

- Câu chuyện khá dài. Thiếu bảo chúa nghinh hôn Tây Môn Tố Vân, tiểu thư Ngọc Diệp bảo chúa Tây Môn Tung về rồi ngay đêm động phòng hoa chúc, nàng bỏ trốn đi...

Cam Đường giật mình hỏi:

- Bỏ trốn ư?

- Đúng thế! Nàng trốn ngay lúc chưa thành lễ phu thê.

- Tại sao vậy?

- Nghe nói Tây Môn Tố Vân thuở nhỏ đã có nơi đính hôn. Nàng kiên chí “liệt nữ không lấy hai chồng”. Nhưng vì muốn tỏ lòng hiếu thuận với phụ thân, nàng phải bước chân về nhà chồng rồi mới trốn đi.

- Thế rồi sao nữa?

- Hai bên đã là chỗ thông gia, họ cần giữ thể diện cho nhau, nên giữ vụ này tuyệt đối bí mật, không tiết lộ ra ngoài.

- Vậy Tây Môn Tố Vân hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

- Cái đó lão phu cũng không rõ.

- Vậy thiếu phu nhân sau này là ai?

- Tây Môn Tố Vân bỏ đi sau một tháng thì thiếu bảo chúa lại cưới tiểu thư Trần Ngọc Chi, con gái Thiên Long bang chúa.

- Tại sao Trần Ngọc Chi cũng bỏ đi?

Thạch Thiên Ngang lắc đầu thở dài nói:

- Oan nghiệt!

- Lão trượng nói thế là nghĩa làm sao?

- Vệ Võ Hùng thiếu bộ sinh dục, không làm gì được, nên lão quý Vệ Phi thay thế cho con...

- Sao? Vệ Phi loạn dâm con dâu ư?

- Chính là thế đó!

- Thế thì đời nào Thiên Long Bảo chịu để yên?

- Nhưng trót lỡ rồi đành để cho lỡ luôn.

Cam Đường bây giờ mới tỉnh ngộ vì sao Trần Ngọc Chi bị bách uống thuốc độc để tự tận. Trước khi lâm tử, nàng lớn tiếng thóa mạ con chó già là loài cầm thú, thì ra trong vụ này có chỗ ngoắt ngoéo đó. Lão Vệ Phi chết là đáng kiếp. Còn bọn gia nhân hết thấy đều bị kiếp nạn cũng là tự rước lấy vạ vào mình.

Chàng lại hỏi:

- Hiện giờ gã Vệ Võ Hùng ở đâu?

Thạch Thiên Ngang ngập ngừng:

- Cái đó...

Đột nhiên lão ngửa mặt lên trời, cặp lông mày nhăn tít lại ra chiều đau khổ vô cùng. Miệng lão la luôn mấy tiếng:

- Úi chao! Úi chao!

Cam Đường kinh hãi hỏi:

- Lão trượng làm sao thế?

- Lão phu... đau như bị cắt ruột.

Lão vừa nói vừa lăn lộn dưới đất.

Cam Đường thất kinh, buột miệng hỏi:

- Phải chăng lão trượng cũng bị trúng độc?

Thạch Thiên Ngang ấp úng đáp:

- Cái đó... không hiểu... gã Bách Độc Công Tử kia đã...

Cam Đường ngắt lời:

- Chắc chốn này hãy còn chất độc?

Thạch Thiên Ngang lại la lên:

- Trời ơi! Đau chết lão phu rồi.

Cam Đường nói:

- Lão trượng bất tất phải hoang mang! Trong mình tại hạ có thuốc đây. Lão trượng thử uống xem.

Chàng vừa nói vừa móc trong bọc ra một cái bình ngọc nhỏ.

Thạch Thiên Ngang gượng hỏi lại:

- Đây là thuốc gì vậy?

Cam Đường đáp:

- Tích Độc Đan, một thứ linh đan độc đáo của phái Thiên Tuyệt.

Chàng trót lỡ lời, biết là không ổn, nhưng đã không thu lại được nữa. Chàng hận mình một lúc sơ ý để tiết lộ hành tung.

Thạch Thiên Ngang trợn hai mắt lên hỏi:

- Phải chăng tiểu ca là thiếu giáo chủ Thi Thiên Đường mà gần đây trên chốn giang hồ đồn đại rất nhiều?

Cam Đường trong lòng chấn động, run lên hỏi:

- Lão trượng đã bảo không phải người võ lâm mà sao lại biết việc võ lâm?

Thạch Thiên Ngang không ngớt rên rỉ, đáp bằng một giọng run run:

- Ủi chao!... Lão phu... cũng thuộc dòng dõi võ lâm... nên cũng biết...

Cam Đường mở nắp bình ra móc lấy một viên thuốc cầm trong tay.

Thạch Thiên Ngang lại nói:

- Thiếu chủ!... Thuốc này uống vào rồi vĩnh viễn không sợ chất độc nữa phải chăng?...

- Thuốc này chỉ có thể giải độc mà thôi!

- Thế thì thiếu chủ...

Cam Đường không nhẫn nại được nữa, ngắt lời:

- Nếu ngậm thuốc trong miệng thì có thể đề phòng được chất độc.

- Ủa!...

- Lão trượng thử uống một viên coi!

Thạch Thiên Ngang giờ bàn tay run run ra đón viên thuốc.

Đột nhiên lão xoay tay quét ngang một cái.

Cam Đường bị vố bất ngờ! Cả bình Tích Độc Đan lẫn viên thuốc cầm trong tay đều bị rút xuống rồi lặn vào trong ao nước bên hòn non bộ.

Thạch Thiên Ngang lặn mình nhảy ra xa ngoài hai trượng nhanh như chớp.

Cam Đường cảm tức, cặp mắt đỏ ngầu quát hỏi:

- Người là ai?

Thạch Thiên Ngang vuốt mặt một cái để lộ chân tướng, lạnh lùng đáp:

- Người thử coi lại xem.

Cam Đường la lên một tiếng:

- Úi cha!

Chàng ruột gan tan nát vì đối phương chính là Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã giả dạng. Mắt lộ sát khí đằng đằng, chàng nhảy xổ lại nhanh như chớp.

Bách Độc Công Tử Phùng Kỳ đã nếm công lực của Cam Đường, gã không dám chống đối, nhảy lùi ra xa ba trượng.

Cam Đường trợn mắt lên cơ hồ rách cả mí ra, lớn tiếng quát:

- Gã họ Phùng kia! Ta không giết được mi thề chẳng làm người!

Chàng lại bằng mình nhảy xổ về phía Bách Độc Công Tử. Nhưng đột nhiên chàng cảm thấy kinh lực mất tiêu. Người chàng đang lơ lửng trên không rút ngay xuống đất. Chàng lảo bẫm:

- Hổng bét! Mình trúng độc mất rồi!

Bách Độc Công Tử nổi lên một tràng cười quái gở nói:

- Thằng lỏi kia! Cái danh Bách Độc Công Tử của ta há phải tự nhiên mà được? Người đã trúng phải chất độc vô hình của bản công tử thì chỉ còn sống được trong khoảnh khắc mà thôi.

Cam Đường thấy đầu nhức mắt hoa, kinh lực tiêu tan dần. Một cảm giác tê dại chạy vào trái tim, chàng biết ngay là chất kịch độc sắp công tâm đến nơi. Chàng vội thi triển môn tuyệt học của bản phái phong tỏa tâm mạch để ngăn ngừa chất độc chạy vào trái tim.

Bách Độc Công Tử cất giọng the thé nói:

- Thi Thiên Đường! Ta không muốn giết ngươi, song ngươi lại tự đi tìm cái chết...

Cam Đường lại gầm lên:

- Câm miệng đi!...

Đầu óc choáng váng, người chàng lảo đảo.

Bách Độc Công Tử hỏi móc:

- Thiếu chủ! Thiếu chủ có di ngôn gì nữa không?

Cam Đường chấn động tâm thần hỏi lại:

- Phùng Kỳ, những chuyện người vừa nói có thiệt không?

Phùng Kỳ đáp:

- Không sai đâu! Cái đó chính Tây Tịch Tiên Sinh Thạch Thiên Ngang đã dò thám ra. Nếu thiếu chủ không tin thì cứ kiếm lão mà hỏi. Hiện lão còn nằm dưới hầm non bộ kia. Nhưng... ha ha!... Âm dương cách trở, thiếu chủ chờ khi chết đi rồi sẽ đối chất với lão.

Cam Đường quắc mắt lên nói:

- Ta hận mình không thể giết mi được!

Phùng Kỳ nổi lên tràng cười rộ nói:

- Ha ha! Thi Thiên Đường! Có ai dám ngông cuồng mở miệng nói là giết được Bách Độc Công Tử bao giờ đâu.

- Hừ!...

- Ủa! Bản công tử suýt nữa quên một điều. Võ học phái Thiên Tuyệt biến ảo phi thường! Người chết rồi còn sống lại được trừ phi bị chặt chân tay mới chết. Có đúng thế không?

Cam Đường trong lòng hồi hộp. Chàng nghe gã nói đến chuyện chặt chân tay lại nhớ tới nghĩa phụ là Thi Lỗi và nghĩa huynh là Thi Thiên Tán bị thảm tử dưới chân núi Thái Hàng. Chàng tự hỏi:

- Môn “Sinh Cơ Bất Diệt” của phái Thiên Tuyệt là một điều cực kỳ bí mật mà sao gã này lại biết? Phải chăng hai cha con chuởng môn đời trước phái Thiên Tuyệt cùng gã Bách Độc Công Tử này có mối liên quan? Hỡi ơi! Bây giờ tính mạng mình còn chưa giữ được thì nói chi đến chuyện truy tầm hung thủ?

Bách Độc Công Tử lại nói:

- Lẽ ra thì lúc này người đã bị thuốc độc phát tác làm cho ngã lăn ra rồi, thế mà người còn đứng vững được. Quả nhiên võ học của phái Thiên Tuyệt danh bất hư truyền. Bản công tử phải động thủ mới được.

Cam Đường chợt nhớ tới hương chủ Bàn Cửu Nương, thuộc hạ phái Thiên Tuyệt, lúc còn ở nhà Ma Mẫu đã đưa cho mình một viên đạn đen. Mụ còn dặn gặp lúc nguy cấp thì tung hòn đạn lên không. Mình chưa dùng tới, mà bây giờ gặp lúc cấp bách hãy dùng thử xem.

Cam Đường nghĩ vậy liền thò tay vào bọc lấy viên đạn đem ra cặp trong hai ngón tay búng lên không.

Bình! Một luồng hồng quang vọt lên.

Bách Độc Công Tử biến sắc nói:

- Tiểu tử! Bây giờ người mới phóng tin cầu viện thì đã chậm mất rồi!

Cam Đường nghe gã nói lại càng khiếp sợ. Chính chàng cũng nghĩ rằng tin hiệu này mình có phóng ra cũng bằng vô dụng. Một là quanh đây chưa chắc đã có một tên đệ tử bản môn nào. Hai là thời gian cũng không kịp nữa. Dù có người đến cũng chỉ thu được xác mình về mà thôi. Ba là người bản môn có đến đây chưa chắc đã địch nổi Bách Độc Công Tử.

Bách Độc Công Tử tiến gần lại...

Cam Đường nghiêng răng cố giữ cho người khỏi ngã lăn ra. Chàng đề tụ tàn lực vào hai bàn tay. Dù sao chàng cũng không thể bó tay chờ chết.

Đầu vầng mắt hoa, chàng nhìn đối phương đã biến ảo thành hai người.

Phùng Kỳ đã tới gần chỉ còn cách một với tay.

Cam Đường nghiêng răng đánh ra một chưởng.

Thân thủ của chàng tuy đã bị thuốc độc làm cho sắp chết đến nơi nhưng đòn đánh liều mạng vẫn còn mãnh liệt vô cùng, khiến cho người ta phải kinh hãi. Nhất là Bách Độc Công Tử lại không ngờ chàng còn có sức để phản kích.

Sầm! Tiếp theo là một tiếng rên.

Bách Độc Công Tử bị hất mạnh phải lùi lại liền mấy bước.

Dù sao thì đó cũng chỉ là cây cung cứng giương đến độ chót. Cam Đường tuy đánh trúng đối phương một chiêu nhưng vẫn không thể làm cho gã chết được. Thương thế cũng không lấy gì làm nặng lắm.

Cam Đường loạng choạng ngồi phệt xuống đất. Nhưng chàng tự cường, lắm bầm:

- Ta không thể ngã ra được.

Ý niệm này đã phát sinh một lực lượng vô hình làm chàng lại đứng ngay lên được.

Bách Độc Công Tử bật lên tiếng cười hung ác nói:

- Thi Thiên Đường! Bản công tử phái xé xác ngươi ra rồi sẽ làm cho biến thành nước.

Thanh âm gã khiến người nghe phải lạnh xương sống.

Cam Đường nhờ có chí khí cường ngạo nhưng cũng chỉ chống chọi được một chút. Người chàng lại lão đảo muốn té. Chàng biết là cơ sự hỏng rồi, chỉ còn nhắm mắt chờ chết vì không còn chút lực lượng nào để phản kháng được nữa. Bóng tử thần ám ảnh tựa hồ đã chụp lên người chàng.

Hình ảnh Bách Độc Công Tử chàng chỉ còn trông thấy lơ mờ đang từ từ bước lại gần!

Bất thành linh một tiếng quát ghê rợn vọng lại:

- Dừng tay!

Một bóng người như ma quỷ xuất hiện.

Bách Độc Công Tử từ từ xoay đầu nhìn lại thì thấy một chàng thư sinh áo xanh tuấn mỹ tuyệt luân, đứng cách xa gã chừng một trượng. Mắt chàng sáng như sao, nhưng hàn khí khiến cho người ta phải ghê sợ.

Cam Đường thần trí hồi tỉnh, chàng nhìn lại thì người mới đến chính là Lâm Vân, người bạn coi nghĩa nặng tày non. Nhưng tinh thần chàng chỉ hồi tỉnh lại một chút rồi lại tiêu tan, chàng ngã lăn ra.

Bách Độc Công Tử nhìn Lâm Vân bằng con mắt hiểm độc nói:

- Người hãy báo danh đi!

Lâm Vân lạnh lùng đáp:

- Mi không đáng hỏi tên ta.

Phùng Kỳ cười gằn nói:

- Giỏi lắm! Lại một tên nữa không sợ chết. Phải chăng người cũng là môn hạ phái Thiên Tuyệt?

Lâm Vân vẫn một giọng hững hờ hỏi:

- Mi hỏi làm chi?

- Vậy ta phải trừ khử người.

Bách Độc Công Tử vừa nói vừa giơ tay lên. Một luồng màu đen tỏa ra bao phủ cả người Lâm Vân.

Tấm áo nho sinh của Lâm Vân bay phất phới. Y lạng người tránh sang một bên rồi cũng vung tay phóng ra một luồng bạch vụ.

Hai luồng mây mù đụng vào nhau rồi đồng thời tiêu tan đi không còn hình ảnh gì nữa.

o O o